

Znakomite leczenie ze strony Stagera i doskonała książka do kupienia. Kiedy rozmawialiśmy o Egipcie i rozmawialiśmy o faraonie Merneptahu i znaczeniu , jakie przypisano temu stosunkowo niewielkiemu faraonowi w historii biblijnej, ponieważ

miał wyprawę, można powiedzieć, najazd do Kanaanu, i na szczęście poczuł potrzebę przechwalania się o tym napadzie i postawić ten pomnik, stelę, na której po raz pierwszy wspomina naród lub, powiedziałbym, lud Izraela. Co więcej, na portalu świątyni w Karnaku, jednej ze ścian świątyni w Karnaku, faktycznie przedstawia całą swoją stelę w serii płaskorzeźb.

I Frank Yurco ponownie wierzy, że ci, lub Anson Rainey, wierzy, że przedstawione tutaj postacie to w rzeczywistości starożytni Izraelici. I znowu tekst steli Merneptaha, około 1205 roku p.n.e., a więc już na początku okresu sędziów, kiedy plemiona izraelskie osiedlają się, budują wioski, domy i wspólnoty, on w pewnym sensie sprawdza wszystko te miasta, które splądrował, zniszczył i zrabował. Potem przychodzi do Izraela, który znowu jest wyznacznikiem tego, że istnieje naród, nie naród czy terytorium, ale naród.

Izrael jest spustoszony, ale jego nasienie nie. I znowu hiperbola, a nie fakt, że zniszczył plony lub odciął im zdolność do prokreacji. Po prostu użył tutaj hiperboli. Prawdopodobnie po prostu przejechał kilku izraelskich rolników swoimi rydwanami itp.

Ale wzmocnił to w tej steli. To, co jest zaledwie przypisem, staje się teraz niezwykle ważne, ponieważ Izrael musi, nawet najbardziej krytyczni uczeni, stwierdzić, że Izrael istniał jako naród w Kanaanie w 1205 roku p.n.e. Nadal mówią, że to; nazywają to proto-Izraelem i używają wszelkiego rodzaju gimnastyki, aby to zminimalizować.

Ale to jest, to nie jest, to jest, nic nie da się zrobić. Logicznie rzecz biorąc, muszą zaakceptować fakt, że Izrael istniał jako naród. To bardzo ważne.

I znowu rozmawialiśmy o tym, że Merneptah mógł faktycznie mieć garnizony w Ziemi Świętej, a może nawet w Jerozolimie, ze względu na tę nazwę miejsca. W Jozue, wody Nefty, być może oznaczały Merneptaha. OK, wody Nefty, mogło to zostać zmienione podczas tworzenia tego dokumentu u Jozuego, ale Merneptah może być częścią tego, tego tekstu, wód Nefty, na zachód od Jerozolimy.

Mówiliśmy już wcześniej o ceramice, ale ceramika znowu ma pewne identyfikatory etniczne. Jest to znowu ważniejsze w późniejszej historii biblijnej, w epoce żelaza. Ale nawet w tym wczesnym okresie, przez lata, słoik z kołnierzem istniał przez lata. Dlaczego nazywa się to słoikiem z kołnierzem? Cóż, tutaj, na górze, w pobliżu krawędzi, wygląda to jak kołnierz biurowy.

Albright nazwał je na cześć ceramiki, którą wydobył, jak sądzę, w Tel Bet- Mirsim. Jednakże zidentyfikowano je jako wyraźnie izraelskie formy, które Izraelici wnieśli do Kanaanu. Cóż, dalsze badania prowadzone przez dziesięciolecia, odkąd Albright używał tej nazwy, wykazały, że wiele z nich znajduje się na stanowiskach izraelskich, ale nie wyłącznie.

Istnieją miejsca kananejskie i inne miejsca nieizraelskie, w których używa się stoików z kołnierzem. Istnieją ich odmiany. Jest tam wysoka krawędź, która jest formą północną znalezioną w Dan.

Właśnie mieliśmy studentkę w Andrews, która napisała pracę doktorską na ten temat, dokładnie w tej formie, której często spotykamy w Jordanii. Zatem ponownie możliwe jest użycie identyfikatorów etnicznych, ale nie, nie można ich używać wyłącznie do identyfikacji miejsca jako izraelskiego, gdy je znajdziesz, ale były one szeroko używane przez Izraelitów. I znowu, aby podkreślić fakt, że ceramika izraelska różniła się pod pewnymi względami od ceramiki kananejskiej, ale była bardzo, bardzo podstawowa, gruba, ciężka, niezgrabna, nie malowana, nie zaprojektowana według żadnych wzorów, nie ozdobiona w żaden sposób.

Miało to jakiś cel, było praktyczne i tyle. Tak więc w miarę upływu czasu, a przekonamy się, że za panowania Salomona i później, ceramika, ceramika izraelska staje się bardzo piękna, artystyczna i urocza. Tutaj to nie jest tak dużo.

To ładna ceramika, ale jest to bardzo prosty rodzaj zwykłego brązowego opakowania lub bardzo, bardzo prosty, ale spełnia swoje zadanie. Są to różne formy garnków kuchennych z tamtego okresu w Izraelu, z początków osadnictwa izraelskiego. OK, widzieliśmy na tym obrazie przedstawiającym izraelskie zbiory winogron obraz lub przedstawienie czteropokojowego domu.

To kolejna artystyczna interpretacja czteropokojowego domu, typowo izraelskiej formy mieszkalnej. Mamy je w naszych zakładach w Jordanii i w naszych zakładach Ironwood w Jordanii. Dom czteropokojowy to w zasadzie prostokątna konstrukcja z wejściem od przodu i szerokim pomieszczeniem z tyłu.

I ten szeroki pokój może mieć przegrody, tworząc wiele pomieszczeń, ale tutaj ma jedne drzwi. I jest to albo jeden, albo więcej pokoi tutaj, jest to uważane za jeden pokój. Następnie ma trzy pokoje, jeden, dwa, trzy, zwrócone w stronę wejścia.

Pomieszczenia te mogą wymagać oddzielnych ścian lub po prostu mieć filary wyznaczające ich wielkość. I dlatego nazywa się to izraelskim domem czteropokojowym. I znowu, większość izraelskich witryn Iron One i Iron Two ma dom w tym stylu.

Jest ku temu kilka powodów. Zazwyczaj są to pomieszczenia przeznaczone do gotowania lub opieki nad zwierzętami. Zwierzęta będą wprowadzane do domu dla bezpieczeństwa na noc.

A to tutaj może służyć do przechowywania. Zimą dach, a może dwupiętrowy dom, taki jak tutaj, byłby używany do pomieszczeń mieszkalnych lub do spania, z

pewnością w nocy w lecie, gdzie jest gorąco. A ty nie chcesz spać ze zwierzętami ze względu na zwierzęcy porządek i tak dalej.

Więc to znowu spełniało taką funkcję. Pełniła także funkcję obronną, gdyż zaplecze mogło pełnić funkcję kazamaty. W wielu przypadkach służyła jako kazamata, ponieważ łączyła się ona z innymi domami i faktycznie tworzyła mur obwodowy, mur kazamatowy wokół osady, miasta lub folwarku.

Zatem znowu można zobaczyć wiele odmian, a ta ma kilka cystern lub dołów, które zostały wykopane, które zostały wykopane, ale jest wiele różnych odmian. Ale w zasadzie dom czteropokojowy to jeden szeroki pokój z tyłu i trzy równoległe pokoje z przodu. Tak duży czteropokojowy dom, który został częściowo odrestaurowany na terenie Isbet Sarta .

To jest biblijny Ebenezer. Odwiedziłem stronę i niestety teraz tak nie wygląda. Jest w złym stanie.

Miejmy nadzieję, że ponownie go naprawili. Ale tutaj jest boczne wejście, tutaj widać filary. Więc jeden pokój, dwa pokoje, trzy pokoje, to ma częściowo ścianę.

A potem twój szeroki pokój z tyłu. Jest to tutaj bardzo duży dom, prawdopodobnie dla sołtysa wioski lub Mukhtara, jakkolwiek nazwać elity, które mieszkały w Ebenezer w czasach osadnictwa izraelskiego. Ebenezer lub Isbet Sarta to doskonałe miejsce do zwiedzania.

Wszystko jest tam teraz zabudowane. Ale ty stoisz na miejscu Isbet Sartah i spójrz na zachód. I widzisz dobrze nawodnioną równinę przybrzeżną tuż obok źródła rzeki Yarkon, Rasa Ein.

I tam właśnie byli Filistyni. Oraz okolice Isbetu Sartah jest pagórkowata, nierówna i skalista. I myślisz o tych Izraelitach, którzy próbują zarobić na życie w tym bardzo trudnym, skalistym terenie, górzystym terenie.

I mogą patrzeć w dół zaledwie milę dalej. Wystarczy mieć pięknie nawodnioną ziemię, pola uprawne kontrolowane przez Filistynów. I można zrozumieć ich wyobrażenia o posiadających i tych nieposiadających, które musieli sformułować w swoich umysłach, żałując, że nie mam takiej ziemi do uprawy, zamiast w tej trudnej sytuacji, w której się znajduję.

OK, rozmawialiśmy o tylnych, szerokich pokojach domów pełniących funkcję ściany kazamatowej. Oto zewnętrzny mur izraelskiej osady, będący kazamatą. I domy znów byłyby z tym połączone.

To znowu rekonstrukcja. Myślę, że to albo Beer-Szeba, wczesna warstwa Beer-Szeby, albo może laska. Wspomnieliśmy o tarasach, oglądając zjeżdżalnię w regionie Central Hill Country.

Oto kolejny, kilka innych przykładów tarasowania. Ponownie, niektóre z nich są nadal w użyciu. Są one nadal w użyciu, prawdopodobnie przez palestyńskich rolników.

Inne na przestrzeni wieków popadały w ruinę. Ale znowu pomysł jest taki, że woda, woda, opady deszczu spadają na to wzgórze i przenikają przez tarasy i podlewają wszystkie te domy. To jest przykład domu szeregowego.

To jest przykład domu szeregowego. Jest też trochę dalszych informacji na temat izraelskiego jedzenia. OK, teraz przejdźmy do historyczności Księgi Sędziów.

Widzimy tu pewnego rodzaju oś czasu. Bardzo wczesny okres faktycznego podboju i osadnictwa. A potem do 1. i 2. epoki żelaza, czyli okresu objętego wydarzeniami opisanymi w Księdze Sędziów.

Jak wiemy, cykl Sędziów, którego naucza się na wszystkich zajęciach wprowadzających do Starego Testamentu, był cykl, cykl teologiczny, w którym Izrael znów był spokojny, wszystko było w porządku, Izrael zgrzeszył, a potem Bóg ukarał Izrael, a Izrael żałuje i woła, Bóg powołuje sędziego lub charyzmatycznego przywódcę i Izrael zostaje wybawiony. I ten cykl trwa i trwa, i staje się coraz gorszy. Pod wieloma względami Księga Sędziów jest bardzo przygnębiającą księgą, ponieważ w końcu mamy do czynienia z wojną domową.

Walczą ze sobą, a nie z jakimś zewnętrznym zagrożeniem. To jest mapa pokazująca ogólny obszar, gdzie wszyscy główni sędziowie wykonali swoją pracę, sprawowali przywództwo. OK, więc spójrzmy na Księgę Sędziów jako na źródło historyczne.

Judges 1 jest uznawany za swego rodzaju analityczny raport wojskowy, który porządkuje wydarzenia geograficznie i w pewnym sensie dzieli długie okresy na krótkie okresy czasu. Jest to podsumowanie kampanii wojskowych, które ceniły okresy pokoju, i podobieństwo do współczesnych królów asyryjskich, Tiglat-Pilesera, pierwszego z Asyrii, co stanowi dość interesujące powiązanie. Podobieństwo języka wydaje się dobrze pasować do okresu wczesnej epoki żelaza.

Sędziowie 1, w przeciwieństwie do innych zapisów, mówią, że przechwalanie się, a nie narzekanie na niepowodzenia, jest relacją przeciwną podbojowi. To nie jest propaganda polityczna. To rzeczywiście jest dość haniebne dla narodu izraelskiego, sposób, w jaki się zachowywał.

Nie jest to więc konto chełpliwe. To bardzo, bardzo otrzeźwiające. To znowu coś wyjątkowego na starożytnym Bliskim Wschodzie.

Wszystkie relacje, relacje historyczne, są zawsze dobre, a nie osądzające. W porządku, więc znowu mamy kilka uwag na temat wczesnych rozdziałów Sędziów. Synowie Izraela proszą Pana.

I znowu ich sąsiedzi konsultowaliby się ze swoimi bogami przed starciami wojskowymi. Jak już mówiliśmy wcześniej, wspomniano o mieszkańcach Kanaanu. Arad i Hormah w Księdze Sędziów są wymienione jako dwa miejsca na pustyni Negew.

A potem oczywiście także ziemia, która pozostała niezdojta. W Księdze Jozuego wydaje się, że sukces za sukcesem. Ale w „Sędziach” wskazano, że duża część ziemi nie została podbita.

Równina przybrzeżna i doliny, w których Kananejczycy byli silni, pozostały w rękach Kananejczyków. A potem jest dziedzictwo ziemi, „Nahalot” po hebrajsku. Jest to ponownie ziemia dana przez Boga plemieniu, rodzinie lub klanowi.

Widzimy to ponownie odzwierciedlone w późniejszych relacjach, późniejszych relacjach biblijnych. Nisa, próba, którą Bóg poddaje Izraelowi, jest próbą lojalności i wierności wobec Niego. Są to więc wszystkie teologiczne punkty Księgi Sędziów.

Mamy interesującą relację z Sędziów 1:1-20. Nastąpił podbój południowej części Judy, która później stała się terytorium plemiennym Judy. Jest to podbój i zajęcie miasta kananejskiego o nazwie Debir, czyli Kiriath-Sefer, wioski księgi lub zwoju.

Było to znowu góryste miejsce na południe od Hebronu. Kaleb, podobnie jak Jozue, i Kaleb, jeden z dwunastu szpiegów, ofiarowali swoją córkę Aksa człowiekowi, który podbił Debir. A Otniel, pierwszy sędzia, zajął miasto i otrzymał tę ziemię oraz córkę.

A Debir stał się później miastem lewickim i poszedł dalej. Gdzie jest Debir? Cóż, przede wszystkim William Foxwell Albright przeprowadził wykopaliska na terenie wzgórz na zachód od Hebronu, zwanym Tel Beit-Mirsim. Widzieliśmy kilka jego zdjęć we wcześniejszym pokazie slajdów.

I twierdził, i twierdził przez całe swoje życie, bardzo zawzięcie, że Tel Beit-Mirsim to biblijny Debir. I zdawał się w to wierzyć, ponieważ historia okupacyjna odpowiadała historii biblijnej, Debirowi tekstu biblijnego. Teraz uczeni przesłuchiwali Albrighta, ponieważ Tel Beit-Mirsim jest zbyt daleko na zachód.

To jest w Szefeli, we wschodniej Szefeli, a nie w górach. A tekst biblijny w Sędziach wyraźnie mówi, że na wzgórzach Judy. I tak niemiecki uczone Kurt Galling znalazł miejsce na południe od Hebronu zwane Khirbet Rabud.

Zbadał to miejsce i zasugerował, że Khirbet Rabud to raczej Debir, a nie Tel beit-Mirsim . Musimy zrozumieć, że Albright cieszył się ogromnym prestiżem i nie zgodzić się z tym, że Albright oznaczał oddanie życia w swoje ręce, że tak powiem, z akademickiego punktu widzenia, ponieważ był tak potężną postacią-olbrzymem. Ale gigantyczne postacie, takie jak Albright, choć były dobre, mogą się mylić.

I Albright w tym momencie się mylił. Teraz, pod koniec lat 60. i na początku 70., Moshe Kochavi , izraelski uczony i archeolog, przeprowadził wykopaliska w Khirbet Rabud , odkrył dwa źródła, o których mowa w Sędziach, i zidentyfikował historię okupacyjną odpowiadającą Debirowi. I tak stało się Khirbet Rabud , większość uczonych przyjęła je już wtedy jako Debir, a nie Tel beit-Mirsim .

Ale Albright przed śmiercią napisał przeczące mu stwierdzenie: Nadal wierzę, że Tel beit-Mirsim to Khirbet, a raczej Debir. Jednak obecnie powszechnie przyjmuje się, że Kochavi , a przed nim Kurt Golling, mieli rację. Zatem autorytety w archeologii, bądźcie ostrożni.

Podobnie jak my wszyscy możemy się mylić i mylić. Nawet Albright popełniał błędy. Teraz następny sędzia, bardzo barwna osoba o imieniu Ehud, Beniaminita, został powołany przez Boga, aby wybawić Izraelitów z rąk Moabitów.

Nawiasem mówiąc, w tym momencie historii Izraelitów jest to ładna ceramika z późnego brązu i wczesnej epoki żelaza. Eglon był tym bardzo, bardzo postawnym królem Moabu. I założył sklep w Jerychu, niekoniecznie w Tel, ale w sąsiedztwie Jerycha, w pobliżu źródła, i miał tam pałac.

I uciskał Izraelitów. I tak Ehud został wyświęcony przez Boga, aby wybawić Izraelitów. I tak udało mu się ominąć strażników i uzyskać osobistą audiencję u Eglona.

Ponieważ był leworęczny, miecz znajdował się po prawej stronie. A on i Eglon byli sami. I dźgnął Eglona mieczem.

Eglon był tak gruby, że nie mógł wyciągnąć miecza. Zapobiegały temu tłuste fałdy skóry Eglona. I Ehud uciekł i poprowadził Izraelitów do zwycięstwa nad Moabitami.

Ponownie Moab uciskał Izrael przez 18 lat. To jest stela Balu'a , znaleziona w miejscu Balu'a na północnym płaskowyżu Karak, myślę, że znaleziono ją w latach trzydziestych XX wieku. Znajduje się obecnie w Jordańskim Muzeum Narodowym.

Prawdopodobnie pochodzi z czasów Eglona. Ale nie możemy z tym powiązać Eglona. Jerycho nie jest szczegółowo wspomniane.

Mogła to być Tamar ze względu na Miasto Palm. Jednak większość ludzi wierzy, że było to Jerycho. Po prostu nie wiemy.

W każdym razie w Jerychu odkryto pałac, który wydawał się być pałacem Eglona. Opis pałacu w Księdze Sędziów zdaje się wyjaśniać, że był to pałac Beit Halani. To kolejny zarys typowego pałacu Beit Halani z Tell Tayinat w Turcji.

A potem odtworzono tutaj zamek w drzwiach Eglona. Istnieje doskonały artykuł na temat tego wydarzenia autorstwa Barucha Halperina i, jak sądzę, czasopisma Bible Review. A hebrajski tutaj wydaje się wskazywać na tę bardzo, bardzo prymitywną, wulgarną myśl, ale Ehud uciekł z komnaty króla.

Nie wyszedł drzwiami, ponieważ urzędnicy i słudzy króla byli tam na zewnątrz. Właściwie uciekł przez wychodek, przez toaletę, zszedł przez toaletę i w ten sposób wydostał się z pałacu. Jest to zatem bardzo przyziemny opis śmierci Eglona i ucieczki Ehuda z tego pałacu.

Kilka zdjęć z tamtych czasów lub przedstawiających czasy Debory i Baraka w Sędziów 4 i 5. Tutaj znowu góra Tabor i Dolina Jizreel. Piękne zdjęcia. Znowu dużo historii.

Widzieliśmy także poprzednie zdjęcie wiosny Heroda, ponownie przedstawiające wybór armii Gedeona za jego kadencji. To jest wzgórze Moreh, a obóz Madianitów znajdował się tutaj w dolinie. Armia Gedeona otoczyła go, rozbiła ich dzbany, a następnie zaatakowała go tej nocy, kiedy wypędzili Madianitów z tej doliny.

To daje rodzaj pięknej pary widoków na dwa wydarzenia biblijne z okresu Sędziów. Przejdźmy teraz do głównego wroga Izraela, którym były Ludy Morza. Ludy morskie były grupą pięciu odrębnych ludów ze świata Morza Egejskiego, niekoniecznie z tego samego miejsca, ale ze świata Morza Egejskiego, które najechały wschodnie wybrzeże Morza Śródziemnego we wczesnych latach XII wieku.

To egipskie przedstawienie Filistyna z pierzastym nakryciem głowy z Medinet Habu. A to jest znowu artystyczna wizja tego, jak by wyglądały. Świątynia Pogrzebowa Ramzesa III, króla z XX dynastii, jak sądzę, z XX dynastii, jest niewiarygodnie, niewiarygodnie historycznym źródłem Ludów Morza, ponieważ na ścianach tej Świątyni Pogrzebowej przedstawiono bitwę morską i lądową pomiędzy Ramzesem III a Armią egipską i Ludy Morza, które ponownie najeżdżają Egipt drogą morską i lądową.

Egipcjanie byli w stanie utrzymać i wypchnąć Ludy Morza z Egiptu, ale musiała to być niezwykle krwawa sprawa, ponieważ wydawało się, że naprawdę złamała kręgosłup egipskiej potęgi. Po tej bitwie Egipt już nigdy nie był taki sam. Oto kilka obrazów artystów przedstawiających, jak by to wyglądało.

Egipscy żołnierze walczący z Ludami Morza, przybywający na swoich łodziach. I to wszystko jest przedstawione, a na ścianach Świątyni Pogrzebowej w Medinet Habu

przedstawiono pięć charakterystycznie ubranych i wyróżniających się ludów. Jedną z najstynniejszych relacji z Księgi Sędziów, która dotyczy Filistynów, jest relacja o Samsonie.

W rozdziałach od 13 do 16 mamy nadzieję, że wywołają uśmiech na twarzy hollywoodzkiego przedstawienia Samsona z lat czterdziestych XX wieku w 1949 roku. Hedy Lamarr i Victor Mature grają tytułowe role Samsona i Dalili. Zauważasz, że język tutaj nie jest angielski.

Właściwie to wydanie niemieckie. Samson i Dalila. To właściwe, ponieważ uważam, że Hedy Lamarr była Austriaczką.

Ale to znowu była wczesna próba Hollywood nakręcenia kinowego hitu na podstawie historii biblijnej. Mówiliśmy już o Świątyni Filistyńskiej w Tel Qasile lub Osiedlu Filistyńskim Tel Qasile, jednym z wczesnych współczesnych wykopalisk izraelskich. Chcę tu na coś zwrócić uwagę i jest to typowe dla tego, co archeologia może pomóc nam zrozumieć, a mianowicie, że jak dotąd w rzeczywistości znajduje się tam kolejna Świątynia Filistyńska, która rzekomo została znaleziona w Tel es-Safi, części świątynia filistyńska.

Nie sądzę, żeby to zostało jeszcze dobrze opublikowane. Mogę się co do tego mylić, ale jest to całkowicie odkopana świątynia filistyńska, mała, ponieważ nie jest to jedna ze stolic filistyńskich, ale mniejsza osada filistyńska, ale nadal świątynia filistyńska. Główną cechą tej świątyni jest fakt, że dach podtrzymują dwie kolumny oddalone od siebie o długość ramienia, a tutaj są.

A jeśli o tym pomyślicie i pomyślicie o życiu Samsona, od razu rozpoznacie, że Samson zburzył świątynię w Gazie, zabił wszystkich Filistynów i siebie w tej świątyni, a tu mamy ten sam typ konstrukcji, tylko na znacznie na mniejszą skalę, w tym małym filistyńskim miasteczku. Nie znamy tej nazwy. Współczesna nazwa to Tel El- Qasile, ale warto zauważyć, że architektura świątyń jest zwykle taka sama w określonej cywilizacji lub określonej grupie etnicznej, więc świątynie w Gazie i innych głównych epicentrach filistyńskich miałyby prawdopodobnie dwie główne kolumny podtrzymujące po dachu.

Czy to znowu dowodzi, że historia Samsona jest prawdziwa? Nie, ale z pewnością umieszcza historię Samsona w kontekście Żelaznego Jedyńki podczas jego rzeczywistego życia, co jest bardzo, bardzo ważne. Znowu lista sędziów i obszarów, w których działali w czasach Księgi Sędziów, okresu Żelaznego. Można zobaczyć plemiona izraelskie po obu stronach Jordanu, a następnie nazwiska sędziów, którzy brali udział w ich działaniach.

To jest dr Jeffrey Hudon i jego nauczanie na temat archeologii biblijnej. To jest sesja 14, Osadnictwo Izraelitów w Księdze Sędziów.

